

Kis Ferenc

(Nagygéc, 1908. február 10-Budapest, 1964. január 9.)

Sokgyermekes parasztcsaládból származott. 1920 és 24 között Mátészalkán volt nyomdászinas. Utána Pestre került, s korán bekapcsolódott a munkásmozgalomba. Verseiben gyakran írt nehéz gyermek- és ifjúkoráról, ezért írásaiban sok a megyei vonatkozás.

A harmincas években a „munkásírók” köréhez tartozott, a csoport több antológiájában szerepelt.

Barátság fűzte József Attilához. A háború után rövid ideig Fehérgyarmaton élt, később a Szabó Ervin Könyvtárban dolgozott a fővárosban.

Önálló kötetei:

Így vagyunk együtt, 1932; Fegyvertelen, 1936; Csendes diadallal, 1952; Ami megőriz, 1960; Munka után, 1965; Munka és szerelem, 1974.

Irodalom:

Benjámin László: A proletár költő világa. Új Írás, 1964. Pomogáts Béla: Munka után. Kritika, 1965.

Juhász Ferenc: Fekete fény, nehéz sugárzás. Élet és Irodalom, 1983. 17.sz.

Tidrenczel Sándor: „Az ínség és a harc fia”. Kis Ferenc költői világa. Nyíregyháza, 1988.

/Katona Béla: Szabolcs-Szatmár-Bereg irodalmi topográfiája, II. Ajaktól Zsurkig Nyíregyháza : Jósa Múz. 1996./